

Beeld: Florine van Rees



TIMOR

De duisternis omarmt me, verwelkomt me. Ik adem de koude lucht in en laat het leven door mijn lichaam stromen. De deur valt achter me dicht en ik ren. Even later hoor ik één, twee, drie paar voetstappen om me heen. Ik herken hun pas. We praten niet. We rennen alleen door de straten en laten elkaar met rust. Pas als we na een tijdje tot stilstand komen groeten we elkaar.

Ik verstijf als ik hem zie. Mijn vrienden kijken op, maar lijken hem niet te herkennen. Ik beweeg zijn kant op, hij beweegt niet. Als we alleen nog gescheiden worden door een verkeersheuvel stop ik.

‘Lang niet gesproken.’

Zijn stem is helder. Ik ril.

Ik laat niet merken hoe bang ik ben. Mijn knieën willen het begeven, maar ik sta sterk.

‘Laat niet zien dat je zwak bent.’

Zijn gezicht hangt zo dicht bij het mijne dat ik zijn poriën kan tellen als ik daar behoefte aan zou hebben. Ik reageer niet als hij mijn kin pakt en me dwingt hem aan te kijken. ‘Ben je bang?’ vraagt hij. Ik zeg niets. ‘Nou?!’

Ik schud mijn hoofd, voor zover dat mogelijk is in zijn greep. Hij duwt me weg en verdwijnt. Ik blijf alleen achter. Een stel jongens is aan het voetballen. Ik mocht niet meedoen.

Ik laat niet zien dat ik bang ben. Dat heb ik van hem geleerd. Als

ik bang was, was hij angstaanjagender. ‘Waarom ben je hier?’

Ik moet mijn best doen om mijn stem niet te laten trillen. Hij draait mijn kant op en voor het eerst zie ik zijn grijns.

Twee stappen en ik kan hem aanraken, slaan, omhelzen.

‘Het is laat,’ zegt hij, ‘of vroeg.’

Ik bal mijn vuisten. Een van mijn vrienden pakt mijn mouw.

‘Kom,’ fluistert ze, ‘laten we gaan.’

‘Blijf staan!’

Ik verstijf en knijp mijn ogen dicht. Hij pakt mijn schouder. Ik voel zijn adem in mijn gezicht. Ik ruik zijn aftershave. ‘Kijk me aan.’

Voorzichtig doe ik mijn ogen open. ‘Ben je bang?’

Spuug spat in mijn gezicht. Ik piep wat en schud mijn hoofd. ‘Zeg het!’ schreeuwt hij. Ik ben bang dat de hele straat hem gehoord heeft. ‘Nee.’ zeg ik zacht. ‘Zwak.’ spuugt hij. ‘Ben je bang?’ dit keer dwingender.

‘Nee.’

Ik probeer sterk te klinken. Hij staat op. Ik zie de jongens die me achtervolgd hadden. Ze lachen.

Ik draai naar mijn vrienden. ‘Zijn jullie bang?’

Stilte.

‘Nou?!’ schreeuw ik. Ze komen dicht bij me staan. Slaan hun armen om me heen. Tranen proberen hun weg naar buiten te vinden. Ik doe mijn ogen dicht om niet te laten zien dat ik zwak ben maar ik breek. Ik kijk en zie door mijn tranen de zon opkomen. Ik voel de warmte van mijn vrienden. De man is nergens te bekennen.